

ע"פ 6772/16 - פלוני נ' מדינת ישראל

ע"פ 6772/16 - פלוני נ' מדינת ישראל עליון

ע"פ 6772/16

פלוני

נגד

מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

[04.04.2017]

כבוד המשנה לנשיאה א' רובינשטיין

כבוד השופט ע' פוגלמן

כבוד השופטת ד' ברק-ארז

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי תל אביב מיום 20.07.2016 בתיק פח 037925-08-15

בשם המערער - עו"ד שחר מנדלמן

בשם המשיבה - עו"ד תומר סגלוביץ'

תאריך הישיבה: ז' בניסן התשע"ז (3.4.17)

פסק-דין

המשנה לנשיאה א' רובינשטיין:

המערער - כבן 60 כיום - הורשע על פי הודאתו בהסדר טיעון במעשי אינוס ובמעשים מגונים כלפי נכדת אחותו בהיותה בגילים 10-14, בשנים 2009-2013. כן הורשע במעשה מגונה באחותה הקטינה של המתלוננת. ההסדר לא כלל הסכמה לעניין העונש. המערער - חרף הודאתו - נטל אחריות חלקית, אך לפי תסקיר שירות המבחן גילה חוסר אמפתיה כלפי המתלוננת והיא גם בודדה מאוד בתוך המסגרת המשפחתית, כעולה מתסקיר נפגעת העבירה. בית המשפט קמא ראה - אל נכון - בחומרה יתרה את המעשים ותיאר את סבלה של המתלוננת ובדידותה. נגזרו על המערער בדעת רוב 13 שנות מאסר (השופטת שרה דותן, אב"ד והשופט מרדכי לוי); השופט ירון לוי הציע להשית 15 שנות מאסר, תוך הדגשת הנזקים הקשים למתלוננת. כן נגזרו 24 חודשי מאסר על תנאי ופיצוי בסך 50,000 ש"ח (שטרם שולם). תסקיר עדכני של שירות המבחן ציין כי המערער התקשה לשתף פעולה עם השירות, וזוהי עיוות חשיבה אצל המערער בהקשר המיני. המערער הכחיש בפני השירות את העבירות (כאמור, חרף הודאתו) וההתרשמות היא מאדם מעט דל, המתקשה לתקשר וניכר בו קושי תרבותי; נאמר, כי אם יהיה שינוי בעמדתו תיבחן התאמתו לקבוצה טיפולית לעברייני מין.

בערעור נטען, כי על פי חוות דעת שהוגשה מטעם המערער אובחן פיגור שכלי קל וחרף זאת דחה בית המשפט קמא בקשה בטרם הודאתו להבאתו לועדת אבחון. נאמר כי הערכת המסוכנות היתה של מסוכנות נמוכה-בינונית, וכי ועדת האבחון אליה הופנה בכל זאת בהמשך קבעה שאין פיגור שכלי, אך יש הנמכה קוגניטיבית בשל חסכים חינוכיים ותרבותיים. ועלייתו בגיל מבוגר (מאתיפיה). נטען כי העונש אינו מידתי בהשוואה למקרים אחרים שבפסיקה, וכי היה מקום ליתן יתר משקל להודאתו, וגם להיעדר מענה טיפולי בשל אי ידיעת השפה. מטעם המדינה הוטעמו חומרת המעשים והפגיעה הקשה במתלוננת.

לא ראינו מקום להתערב בגזר הדין קמא. גם אנו נתנו לבנו בראש וראשונה לחומרת המעשים, לפגיעה הקשה בנפשה הרכה של המתלוננת ולמצבה במשפחה, ולאי נטילת האחריות בממש מצד המערער (בסתירה להודאה) וחוסר האמפטיה כלפי המתלוננת. העבירות מצויות ברף גבוה, והעונש אינו משקף חומרה המצדיקה התערבות. על כן איננו נעתרים לערעור. חזקה על שירות בתי הסוהר שיתן דעתו למצבו של המערער כפי שתואר מעלה בכל הנוגע לתנאי מאסרו ומאמצי הטיפול.

ניתן היום, ח' בניסן התשע"ז (4.4.2017).